

REVISTA

GLOSES

DE COL-LABORACIÓ

Sant Marsal

I

Història que sembla un conte

Fa cosa d'uns vuit mesos va espatllar-se, a casa nostra, una aixeta de la cuina. El fet no va estranyar-nos a nosaltres, que estem acostumats a veure com s'espatlla tot en aquest món de misèries, i avisàrem tot seguit al llauener per a l'arregle de l'artefacte malmetès.

L'industrial llauener, molt amable, ens va prometre comparèixer l'endemà, i efectivament, varen passar dos mesos sense que se li veiés el pèl, malgrat els nostres continuats avisos.

Desesperats ja per la seua tardansa, que ens omplia la cuina d'humitat, s'ens acudí una idea més lluminosa encara que els focus de la carretera i que posàrem seguidament en pràctica.

A aital fi ens personàrem a casa del diligent industrial i li donàrem coneixement de que en uns terrenys acensats al costat de la riera hi edificavem una casa per a la qual requerfem els seus necessaris auxiliis. Més diligent aquesta vegada, el llauener s'encarregà de tota l'instal·lació hidràulica i elèctrica del nou edifici, que portà a cap en poques setmanes; i tant bon punt estigué d'aquesta feina, li vàrem demanar que qualsevol estona que li vagués passés per casa a arreglar aquella dítxosa aixeta, que continuava espatllada com el primer dia.

L'home, bon industrial, i amatent com sempre, cuità a arranjar el desperfecte.

I així, per aquest senzill mitjà, que ens ha costat uns miserables milers de pessetes, hem pogut gosar avui de la dítxa mai esperada de veure com l'aixeta de la cuina llençava furienta el seu doll d'aigua, sense esquitxar ni regalimar, com fins ara.

XIXU

ara estan despullats, mostrant-nos només llur tronc feixuc. A mà dreta contemplem una faixa de muntanyes nevades; són els Pirineus; ens girem i veiem totes les Guillerries, destacant-se per sobre d'elles el magestuós Sant Miquel Sasserra.

A les onze som a l'anomenada Feixa on fem unes fotografies. Arribem a Coll de Te a dos quarts de dotze, i hi fem parada. Faig un apunt, puix té una vista magnífica; veient-se les Agudes al fons.

Tornem a enraigar la marxa; a en Busquets no se'l veu enlloc i en Cervelló ens diu que és enrera, junt amb en Serra, de la secció de mineralogia del Club.

Agafem el camí de Sant Marsal. Quan fa un xic que caminem, s'ens acosta en Busquets, ensenyant-nos uns frossets de roca, dient-nos que són quarts de cristall de roca. La veritat, són uns exemplars força interessants.

Comencem a trobar neu: passem per sobre de lloses de glaç de cinc i sis metres.

Des d'aquest lloc, les Agudes són imponents i feréstegues. La neu les cobreix; destacant-se els abets d'un verd fosc. En veure aquells cims espatats tan aprop, sentim esgarrifances. Trepitgem quatre dits de neu: blanca com el mantell d'una verge, és glaçada; en trepitjar-la, fa un xic de ramor, com si caminessim per damunt d'una catifa.

Passem per un collet i ens diuen que falta poc per a arribar a Sant Marsal. A dos quarts de tres som, per fi, al santuari.

L'Adsuara i en Farrés, que havien baixat a Sant Celoni, ja han dinat i ens esperen; en Fransí i cinc companys més del Club Muntanyenc, de Barcelona, que havien fet nit a Santa Fè, ens donen pressa per a dinar, per tal d'arribar a Palautordera a temps d'agafar el tren. Havem doncs de marxar aviat.

Els de Granollers, junts amb uns amics del Muntanyenc, ens en anem a la font, mentre els demés van arribant. Motxilles a terra! Treiem la menestra; l'escalfem per un procediment que si'l veiessin, riurien; però en canvi és pràctic. Destapem la fiambrella.

Són servits?...

CUCH

(Del grup Ginesters)

Reservat per a l'anunci de la
companyia d'assegurances
L'ABEILLE